

Inspired

by Delen Private Bank

De visie van Denmark

*KUNSTENAAR MET
EEN KRITISCHE BLIK*

Ommetje door Amsterdam

**TOM JONGBLOED
ONTHULT VERBORGEN
PARELS IN DE STAD**

Savannahs swing

**JONG BELGISCH TALENT
IN DE GOLFWERELD**

Inspired

Vorig jaar lanceerden we *Inspired*. Een magazine met verhalen die positieve energie geven, om te genieten en geïnspireerd te worden.

Ik stel u met veel plezier onze tweede editie voor.

We nemen u mee naar verschillende bestemmingen. Van Knokke over besneeuwde bergtoppen, van de wijngaard Domaine du Chant d'Eole tot de muziekschool Musica Mundi in Waterloo.

U ontdekt ook wie rijkdom vindt in de leegte en wanneer verlichting tijdloos wordt. Wist u trouwens dat 'je steentje bijdragen' een uitdrukking is die in Amsterdam ontstond?

We spraken met gepassioneerde mensen die ons openhartig en enthousiast vertelden wat hen gelukkig maakt.

Zeker omdat we in een turbulente wereld leven, hoop ik dat deze nieuwe editie u zal inspireren. Want dat is precies waarom we het magazine elk jaar met veel zorg samenstellen.

Michel Buyschaert

Voorzitter van het directiecomité

Een wandeling door Amsterdam

Kom meer te weten over Amsterdam dankzij Tom Jongbloed, private banker in Nederland. Hij kent de stad als zijn broekzak en neemt ons mee voor een *Ommetje met Tom*.

6

Interview met Savannah De Bock

Kent u deze jonge golfbelofte al? De zeventienjarige Savannah weet wat ze wil en zit boordevol ambitie. Ze praat met ons over haar motivatie, toekomst en passie.

12

Artiest met een visie

Al vijftig jaar recyclet kunstenaar Denmark papier om kunstwerken van te maken. Satire op de maatschappij of diepe expressie van zijn artistieke ziel? Kom het te weten in dit intense interview.

18

Musica Mundi

Ontmoet de leerlingen van muziekschool Musica Mundi. Ze komen uit alle uithoeken van de wereld en volgen er een algemene opleiding gecombineerd met een muzikale studie.

26

Focus op design

Ontwerpster Marie Michielssen lanceerde recent haar eigen meubelcollectie. Tijdens een ontdekkingstocht door onze vestiging in Antwerpen onthult ze wat haar drijft en wat haar favoriete werk is in ons kantoor.

34

Op de latten

Voor sommige van onze medewerkers is skiën heilig. Buckelpistes, vers geprepareerde pistes, ongerepte gebieden, ... ieder heeft zijn voorkeur. We zoomen in op de verschillende types skiërs onder onze collega's.

40

Belgische bubbels

Al enkele jaren zit de wijnbouw in België in de lift. We maken kennis met Hubert Ewbank, CEO van de wijngaard Domaine du Chant d'Eole.

46

Koffiekransje

Het belang van menselijke relaties hoeft geen betoog. Bij Delen stellen we alles in het werk om deze positieve dynamiek te stimuleren. Neem er een kopje koffie bij en lees er meer over.

52

Kantoor in de kijker

Ontdek het nieuwe bouwproject van Delen Private Bank in Knokke. Het project kadert binnen het plan om de Natiënlaan te vergroenen en te heropwaarderen.

56

Een
#ommetjemettom
door Amsterdam

Tom Jongbloed werkt al jarenlang als private banker, waarvan de laatste drie jaar bij Delen in Amsterdam. Hij is geboren en getogen in de Nederlandse hoofdstad en heeft een onuitputtelijke hoeveelheid weetjes over de stad.

Tijdens de coronaperiode ging hij wandelen door Amsterdam, vaak vergezeld door zijn volwassen dochters, Willemijn en Josephine. Zij startten het Instagram-account [@ommetjemettom](#).

Dat mensen het leuk vinden om over de stad te leren, blijkt uit het groeiende aantal volgers. Wij verkennen een van de oudste delen van Amsterdam en leren om vaker omhoog te kijken.

Ommetje door het oude stadscentrum van Amsterdam

We beginnen ons *Ommetje met Tom* in het hart van Amsterdam, op het Rokin. Deze brede straat is de uitloper van de Dam en bestond ooit voor het grootste deel uit water. In de jaren dertig werd het gedempt. Waar nog water is, stappen nu toeristen op de rondvaartboten. Tom wijst ons direct op een element waar iedereen aan voorbijgaat: een standbeeld van Koningin Wilhelmina te paard. "Het is gemaakt door beeldhouwster Theresia van der Pant. Zij maakte altijd dierenfiguren en wilde de koningin daarom zo afbeelden."

"Opvallend is dat dit een van de weinige standbeelden is in Amsterdam. Van de koninklijke familie zijn er zelfs maar vier in de stad: we hebben Prins Hendrik, Koningin Emma, Koning Willem en hier dus Wilhelmina. Amsterdam is ook al niet beroemd vanwege grote paleizen. Eigenlijk is alleen het Paleis op de Dam nog over", constateert Tom. "Bekend is dat Amsterdam gebouwd is op palen. Wil je een ezelsbruggetje om te onthouden op hoeveel palen het Paleis op de Dam is gebouwd? Het jaar heeft 365 dagen, dan gaat er een 1 voor en een 9 erachter: dus 13659 palen, minus 1, want die is eruit gehaald om te kijken of die niet aan het rotten was."

Welke gracht komt eerst?

We gaan van het Rokin naar een van de oudste stukjes van Amsterdam, maar eerst deelt Tom een tip om de volgorde van de grachten te onthouden: "Het is Prinsengracht, Keizersgracht, Herengracht en tenslotte het Singel. Dat onthoud je met het zinnetje: 'Pa koopt herenschoenen'. De Herengracht is de binnenste gracht en de duurste van Amsterdam. Hier resideerden de Heren van Amstel in de tijd van de VOC (Vereenigde Oostindische Compagnie, n.v.d.r.) in de Gouden Eeuw."

Iedereen moest helpen om de stadswal te realiseren. Daarvan komt de uitdrukking 'een steentje bijdragen'.

Wij gaan de andere kant op, richting de Nes. Op de Nes is ook het Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond te vinden. Tom vertelt: "In dit kleine stukje waren wel twintig kloosters. In 1578 vond de Alteratie plaats, de naam voor de omwenteling in Amsterdam toen de katholieke gemeentebesturen werden afgezet en overgenomen werden door de protestanten. Alle katholieke instellingen werden publiek en kregen een andere functie. Nu is hier onder andere de Universiteit van Amsterdam gevestigd." Destijds had Amsterdam zo'n 14.000 inwoners (ruim 800.000 vandaag). In een klein steegje stapt Tom even opzij. "Kijk, dit was ooit de ingang van een klooster. De straatnaam valt meteen op: 'Gebed zonder end'. Die is erop geschilderd, omdat het bord altijd gestolen werd."

Steentje bijdragen

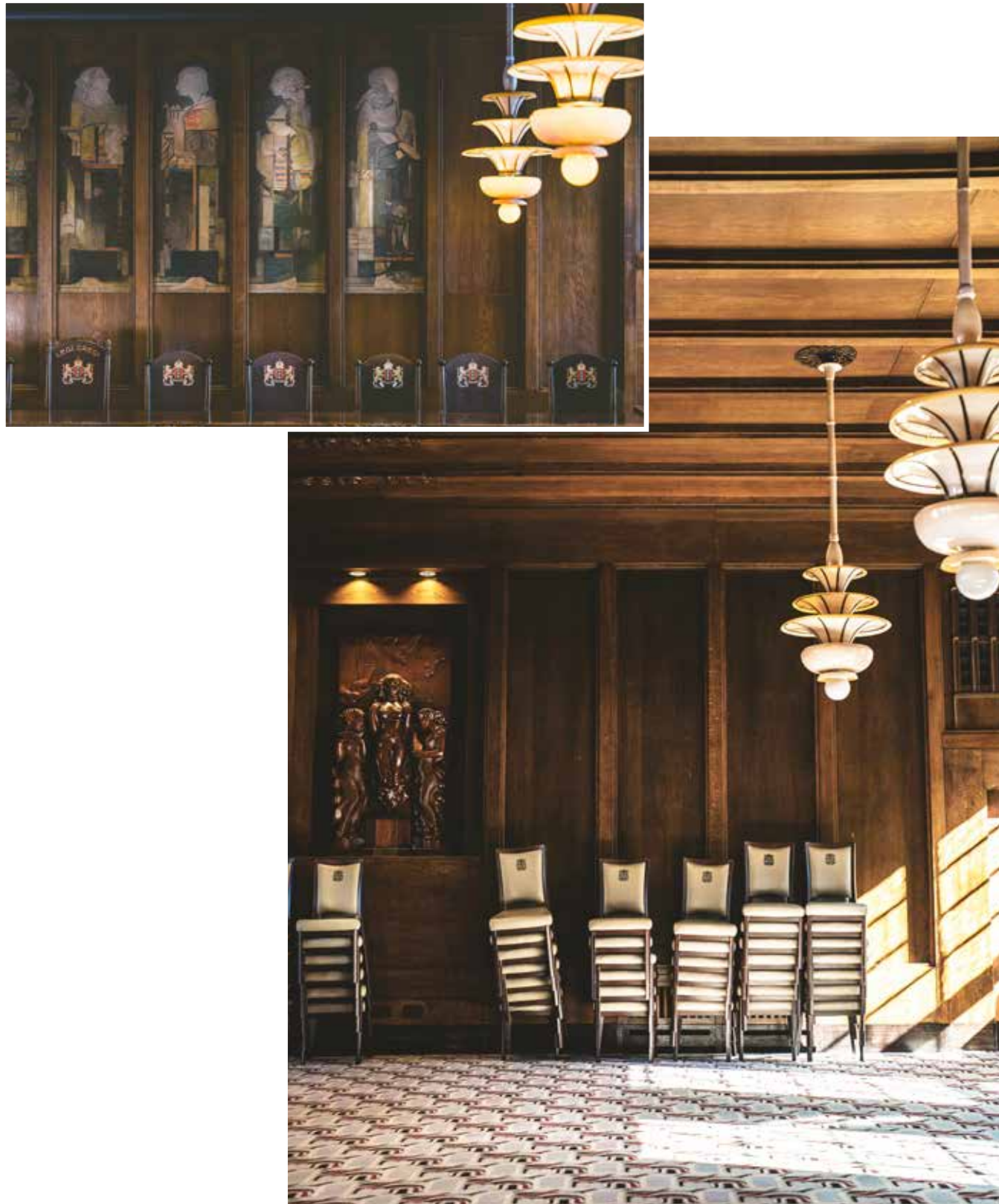
Via de Sleutelbrug lopen we naar de Oudezijds Achterburgwal en steken dan door via de Oudemanhuispoort. "Hier vind je de boekverkopers", wijst Tom aan. "Er zijn buitenbakken en binnenkasten. Al honderdtwintig jaar worden hier boeken verkocht." We komen een van de verkopers tegen die zo vriendelijk is om zijn winkel voor ons te openen: een harrypotterachtige doorgang opent zich, met een kleine ladder voor de boekenplanken die binnen tot aan het hoge plafond reiken. Midden in de passage slaan we linksaf en bevinden ons opeens in een oase. Het is het binnenplein van de Faculteit der Geesteswetenschappen. "Luister hoe stil het hier is", zegt Tom. "Dat komt omdat Amsterdam grotendeels autovrij is geworden, maar ook doordat de gebouwen hier net iets hoger zijn. Die totale rust maakt dit een unieke plek midden in de stad." Eenmaal door de poort wijst Tom ons op de stadswal, waar we een uitdrukking aan te danken hebben die zowel bij Vlamingen als Nederlanders bekend is. "Iedereen moest iets doen om de stadswal te realiseren. Dat betekende geld doneren, zand aanleveren, of een steentje bijdragen. Een steen voor de stadswal. Daar komt de uitdrukking 'een steentje bijdragen' vandaan."

Op naar de lommerd

Via de Kloveniersburgwal begeven we ons naar de Oudezijds Voorburgwal, naar het voormalige stadhuis van Amsterdam. Maar eerst wijst Tom ons op de Lommertbrug en vraagt of we weten waar die zijn naam aan dankt. "Tip: denk aan een Lombardkrediet! In het Nederlands is een lommerd een pandjesbaas. Hier kunnen inwoners van Amsterdam sinds 1400 hun kostbaarheden verpanden als ze in geldnood zijn."

"Ik vind dit een van de leukste weetjes: vroeger konden mensen niet lezen en schrijven, dus de gevelstenen lieten zien waar iets zat. Dus dan ging je hier de steeg in en dan zie je een prachtige gevelbewerking. Kijk, daar komen de dukaten uit de hoorn des overvloeds. En de trap is helemaal uitgesleten, zoveel mensen kwamen hier over de drempel." Boven de 'stoep der schande' is te lezen: 'Tot behulp voor den noodt-druftigen is hier gestelt De Banck van leeninge voor een kleyn gelt.'

De Raadzaal in Hotel The Grand.

Vroeger stadhuis, nu chic hotel

We steken de brug over, en bewonderen het oude Gemeentehuis van Amsterdam, waar inmiddels Hotel The Grand is gevestigd. Tom leidt ons de binnenplaats over: "Dit is een van de meest prestigieuze logeeradressen van Amsterdam, waar behalve veel rocksterren en hedendaagse beroemdheden, ook historische figuren als de graaf van Leicester, prins Maurits en de Franse koningin-moeder Maria de Medici hebben gelogeed. De gebouwen aan de Oudezijds Voorburgwal hebben een lange geschiedenis. Het was eerst de plek van twee middeleeuwse kloosters, vervolgens de zetel van de Admiraliteit, het Amsterdamse stadhuis en, na een ingrijpende verbouwing, sinds 1992 een luxehotel."

The Grand is een mooie plaats om Toms ommetje af te sluiten. Hij kent de mensen van het hotel en ook hier gaan de favoriete weetjes over en weer. Manager Kees neemt ons mee naar de Burgemeesterkamer en de Raadzaal. The Grand is een totaal kunstwerk. Zowel aan de gevel als aan het interieur hebben beroemde kunstenaars hun bijdrage geleverd waaronder Hildo Krop, Chris Lebeau, Willem Penaat, Joseph Mendes da Costa, John Raedecker en Thorn Prikker. Tom: "In de coronaperiode stelde het hotel een suite beschikbaar voor haar 'artists in residence' programma, wat weer een nieuwe serie hedendaagse kunstwerken oplevert." Bij The Grand stappen we in de taxi terug naar het Delen kantoor in Amsterdam Zuid, waar we opgewacht worden door een beeld van Hildo Krop, een kunstenaar die naast beelden voor The Grand ook vele Amsterdamse bruggen heeft verfraaid. Dankzij het *Ommetje met Tom* kijken we voortaan een stuk scherper én vaker omhoog.

Waarom Ommetje met Tom?

"Amsterdam is aan het veranderen en dat motiveert mij om mijn kennis over te dragen aan de volgende generatie. Samen met Fanclub Centrum van Amsterdam maken we ook een podcast en daarvan zijn filmpjes te zien op YouTube. Ik geniet ervan dat mensen het leuk vinden. Vaak zeggen ze: 'dat vergeet ik nooit meer' als ze iets geleerd hebben over hun eigen stad."

5

Toms top vijf voor een bezoek aan Amsterdam

De brievenbus in de passage van het Rijksmuseum

Goed omhoog kijken. Aan de kant van het Museumplein is een ijzeren sleuf gemonteerd, precies onder de Nachtwacht. Bij brand wordt zo het schilderij snel in veiligheid gebracht. De vrachtauto in en wegwezen.

De Amsterdamse straatlantaarn

Waar zijn de twee stokjes aan de zijkant voor? De lantaarn moest vroeger met de hand worden aangestoken, tegen de stokjes werd het trappetje gezet.

Optisch bedrog

Bij oude grachtenpanden worden de ramen naar boven toe kleiner. Door dit optische effect lijkt het pand groter en statiger. Zijn alle ramen even groot, dan is het pand gebouwd na 1800 en dus 'nieuw'.

Restaurant Sama Sebo in de PC Hooftstraat

Typisch Indonesisch restaurant waar de bediening nog Amsterdamse humor heeft.

Café De Engelse Reet in de Rozenboomsteeg

Reet staat voor nauw en dat is de Rozenboomsteeg. Een café, gek genoeg zonder bar, waar de tijd heeft stilgestaan.

Savannah: *beloftevolle golfster*

Sinds ze de European Ladies' Amateur Championship won in een memorabele play-off in Parijs,

wordt Savannah De Bock door insiders getipt als dé golfbelofte.

De zeventienjarige golfster steekt haar ambities niet onder stoelen of banken en toch is het

haar niet om de score te doen dan

wel om dat ene moment dat de hemel dichtbij lijkt. Als partner

van Savannah is Delen Private

Bank alleszins beretrots op haar

prestaties en zijn we benieuwd

naar wat haar beweegt ...

In augustus nam je deel aan de AIG Women's Open in Muirfield, de oudste golfclub in Schotland en tot zes jaar geleden nog verboden terrein voor vrouwen. Hoe was die ervaring?

Savannah De Bock: Toen ik hoorde dat de club zo lang verboden terrein was voor vrouwen stelde me dat teleur. Omdat het getuigt van een archaische houding in een tijd dat de rest van de wereld naar gelijkheid streeft. Eenmaal ter plaatse viel het gelukkig beter mee dan verwacht. Iedereen was vriendelijk en hoffelijk. In het clubhuis voelde ik me meteen welkom.

Jij mocht naar Muirfield omdat je een maand eerder de European Ladies' Amateur Championship won. Tijdens een bloedstollende play-off met vier extra holes gaf je blijk van stalen zenuwen. Wat is je geheim?

Savannah De Bock: Ik blijf in het moment en laat me niet afleiden door het verleden of de toekomst want dat heeft toch geen zin. Tijdens het spel houd ik me ook niet bezig met het bijhouden van mijn score. Natuurlijk weet ik wel hoeveel slagen ik bij een hole nodig had, maar bij de volgende hole ben ik dat alweer vergeten. Het gaat me in de eerste plaats om mijn beste spel te spelen en daarvan te genieten. Als je voortdurend aan de score denkt, zet je jezelf alleen maar onder druk. In het slechtste geval werkt het zelfs verlamdend.

Zeker is dat de overwinning je op de radar heeft gezet want het was 34 jaar geleden dat een landgenote met de beker naar huis ging. De verwachtingen zijn dan ook hooggespannen. Hoe ga je daarmee om?

Savannah De Bock: De reacties gaven mij het gevoel gesteund te worden door mensen die fier op me zijn. Als ik niet had gewonnen, had dat niets veranderd aan mijn ambitie. De titel van wereldkampioen is mijn ultieme doel. Ik besef dat het een boude uitspraak is, maar als je niet groot droomt, kom je nergens en we zien wel hoever ik geraak.

Golf is een passie die me geen moeite kost. Het is een spel waarvan ik geniet.

Wanneer denk je de stap te zetten naar een professioneel statuut?

Savannah De Bock: Op dit moment is daar nog geen sprake van. Eerst wil ik mijn laatste jaar op de middelbare school in schoonheid afronden. Studies zijn voor mij even belangrijk als golf omdat je altijd een B-plan achter de hand moet houden. Het zal wel een opluchting zijn als ik volgend jaar in Amerika kan studeren want het systeem is daar veel flexibeler voor sporters. Toch zal het ook wel vreemd zijn om afscheid te nemen van de school die vijftien jaar lang mijn vertrouwde omgeving was. En natuurlijk zal ik ook mijn vrienden en familie missen.

Topsporters moeten vaak hun privéleven opofferen om hun doel te bereiken. Hoever wil je daarin gaan?

Savannah De Bock: Ik zie het niet als een opoffering maar een stap die nodig is om mijn doel te bereiken. Sommige stappen zijn moeilijker dan andere, maar als ik deze uit de weg zou gaan, wil dat iets zeggen over mijn toewijding. Dan moet ik mezelf de vraag stellen of ik echt wel wereldkampioen wil worden. Het is vaak een kwestie van de voor- en nadelen af te wegen. Als ik één keer per maand met mijn vrienden afspreek, brengt dat mijn doel niet in het gedrang. Het is echter een heel andere zaak als ik een hele nacht met hen in een discotheek zou hangen. Daartoe ben ik niet bereid omdat het mijn carrière in gevaar zou brengen.

Is golf een roeping of was het eerder een samenloop van omstandigheden?

Savannah De Bock: Het is een combinatie van beide. Op vierjarige leeftijd kreeg ik van mijn ouders mijn eerste golfclub. Toch heeft het lang geduurd vooraleer ik plezier vond in de sport. Tijdens de collectieve lessen werd er enkel gefocust op techniek en niet op het spel. Pas na het behalen van mijn brevet, begon ik het leuk te vinden. De eerste slag op het terrein gaf me zoveel voldoening dat ik graag naar de trainingen ging. Voordien zat ik nog te klimmen in bomen en achter konijnen te jagen.

Wat vind je het mooiste aan de sport? Op welk moment geniet je het meest?

Savannah De Bock: Als ik me één voel met mijn club. Het is een 'état de grace' die me niet vaak overkomt, maar die ik wel altijd nastreef. Het is trouwens ook in die roes dat ik het Europees amateurlandskampioenschap heb gewonnen. Alles ging vanzelf en ik wist gewoon dat het me zou lukken. Op zo'n momenten voel ik dat golf mijn reden van bestaan is. Ik verspreid dan een energie die aanstekelijk werkt en een glimlach tovert op het gezicht van de toeschouwers. Als ik mensen gelukkig zie, ben ik nog meer gedreven om het beste van mezelf te geven. Het is een fantastische vicieuze cirkel.

Welke rol speelt een coach in het succes van een topsporter?

Savannah De Bock: De coach is belangrijk omdat hij de sporter begeleidt, maar hij is niet belangrijker dan de sporter. Als de sporter niet tot het uiterste wil gaan, blijven de overwinningen uit. Ook al heeft hij de beste coach ter wereld.

En wat met ademhaling en hartslag? Speelt dat een belangrijke rol tijdens competities?

Savannah De Bock: Als ik niet rustig adem, bestaat het risico dat ik door mijn enthousiasme te dynamisch speel. Ik ben een heel actief persoon die houdt van beweging maar daardoor wil ik vaak te snel spelen. Vandaar dat ik me nu voor een wedstrijd verplicht om een zekere routine te volgen. Op die manier kan ik me focussen en krijgt mijn lichaam het signaal dat ik klaar ben om te spelen. Niet zozeer vanuit mijn hoofd dan wel vanuit mijn hart.

Wat zijn jouw wensen voor 2023? En hoe belangrijk zijn de Olympische Spelen van 2024?

Savannah De Bock: Net zoals alle andere jaren hoop ik verder te groeien en me te amuseren. Het zou mooi zijn als ik volgend jaar mocht deelnemen aan het Augusta National Women's Amateur Championship in de Verenigde Staten. Daarnaast hoop ik ook deel te nemen aan de Ryder Cup Junior en met het Belgisch team in oktober naar Dubai te vliegen voor de World Amateur Team Championship. Als ik volgend jaar echt heel goed speel, zou het theoretisch ook mogelijk zijn om als amateur deel te nemen aan de Olympische Spelen in 2024. De kans is echter heel klein want naar mijn weten is dat nooit eerder gebeurd. Natuurlijk zou het fantastisch zijn, maar ik wil mezelf geen doelen stellen en simpelweg genieten van golf. Met die ingesteldheid haal ik de beste resultaten. Golf is een passie die me geen moeite kost. Het moment dat ik in de flow zit en toeschouwers zie genieten van mijn spel geeft me de drive om het beste van mezelf te geven. Misschien is dat voor mij wel de essentie van golf. Ik speel om anderen gelukkig te maken.

De eerste slag op het terrein gaf me zoveel voldoening dat ik graag naar de trainingen ging. Voordien zat ik nog te klimmen in bomen en achter konijnen te jagen.

Goede raad van sportambassadrice Manon De Roey

Toen ik begon, waren er nog niet veel toernooien, maar vandaag zorgt de European Tour voor een dertigtal wedstrijden per jaar. Het is daarom heel belangrijk om als golfster je budget voor de start in orde te hebben. Ik heb veel speelsters gezien die wel over het nodige talent beschikten maar zichzelf saboteerden omdat ze niet voldoende budget hadden. Als je goed moet spelen omdat je anders de huur niet kan betalen wordt de druk te groot en zullen je prestaties eronder lijden. Toen ik met Savannah speelde tijdens de Mithra, heb ik gemerkt dat ze veel plezier heeft tijdens het spelen. Dat is zeker een pluspunt. Ze is ook zeker van haar doelen en wat ze wil bereiken. Ik hoop dan ook dat ze nog veel goede prestaties mag behalen.

Denmark *Artiest met een visie*

Hij vergelijkt het kunstenaarschap met bergbeklimmen en schuwt de maatschappijkritiek niet. Al vijftig jaar versnijdt en verscheurt Denmark papierbergen tot gerecycleerde kunstwerken. Filips De Ferm, kunstliefhebber en medeoprichter van het privékunsthuis FIBAC, zocht hem op in zijn atelier te Prouvy voor een openhartig gesprek.

Met ANARCHIVES wordt uw vijftig jaar kunstenaarschap door Johan Pas, hoofd van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten Antwerpen, in één woord samengevat. Bent u een anarchist?

Denmark: Ik denk dat er een rebel schuilt in elke kunstenaar die maatschappijkritisch werk maakt. Anderzijds heb ik er ook nood aan om me terug te trekken op een eiland. Ik beschouw mijn atelier dan ook als een zuurstoffabriek die ik nodig heb tegen de uitstoot van de mediabroeikassen. Nog meer dan in de jaren zeventig en tachtig worden we bestookt door prikkels die ik creatief tracht te bekampen.

Na uw studies kunstgeschiedenis aan de Universiteit van Gent liet u in 1972 voor de eerste keer uw kritische stem horen. Was het kunstenaarschap voor u een roeping?

Denmark: Het was inderdaad een roeping die al duidelijk werd tijdens mijn droeve jaren op het internaat. Toen er eindelijk een einde kwam aan de langste periode van mijn leven, wou ik me inschrijven aan de academie, maar mijn ouders stelden hun veto en besloten dat kunstgeschiedenis meer zekerheid bood. Aan de universiteit werd ik geconfronteerd met de relativiteit van kennis want menig cursus bleek op het einde van een academiejaar al achterhaald omwille van nieuwe bronnen. Toen ik na vier jaar mijn diploma in ontvangst mocht nemen, was mijn studentenkamer tot de nok gevuld met stapels papier die niet langer relevant waren.

Om met een schone lei aan een nieuw hoofdstuk te beginnen, besloot ik de nutteloze papierberg op te ruimen. Tijdens het verscheuren ontdekte ik verrassende visuele structuren, een mogelijke methodiek die me een aha-erlebnis bezorgde. Met als gevolg dat ik enkele maanden na het behalen van mijn diploma magazines verticaal en trapsgewijs begon te verscheuren. Vanaf 1974 begon ik ook met het horizontaal versnijden van boeken, kranten en magazines en deze te benoemen als Dode Letters. Ik maakte gebruik van afgestoten archieven. In die tijd werd een kunstenaar geacht duidelijke statements te maken en was het woord recyclage nog lang niet ingeburgerd. De symboliek van een tabula rasa om de leegte van het niet-weten te omarmen, betekende zoveel als de blauwe lucht van Yves Klein, mijn idool en enig lichtpunt tijdens de donkere jaren op het internaat.

U vond rijkdom in de leegte?

Denmark: Door met paradoxen te werken, ontwikkel je inderdaad een manier van denken die heel rijk is. Want tegenstellingen leiden tot vraagstelling, de basis van de filosofie die an sich relativerend is. In de jaren zeventig was het in kunstenaarsmilieus trouwens bon ton om Wittgenstein te citeren, maar slechts één man slaagde erin om diens theorie helder uit te leggen en dat was de grote filosoof, professor Etienne Vermeersch. Met Wittgenstein in gedachten heb ik mezelf verplicht om me te beperken tot krachtige, beknopte statements. Wat je wil zeggen, moet je helder kunnen uitleggen. Ook als kunstenaar.

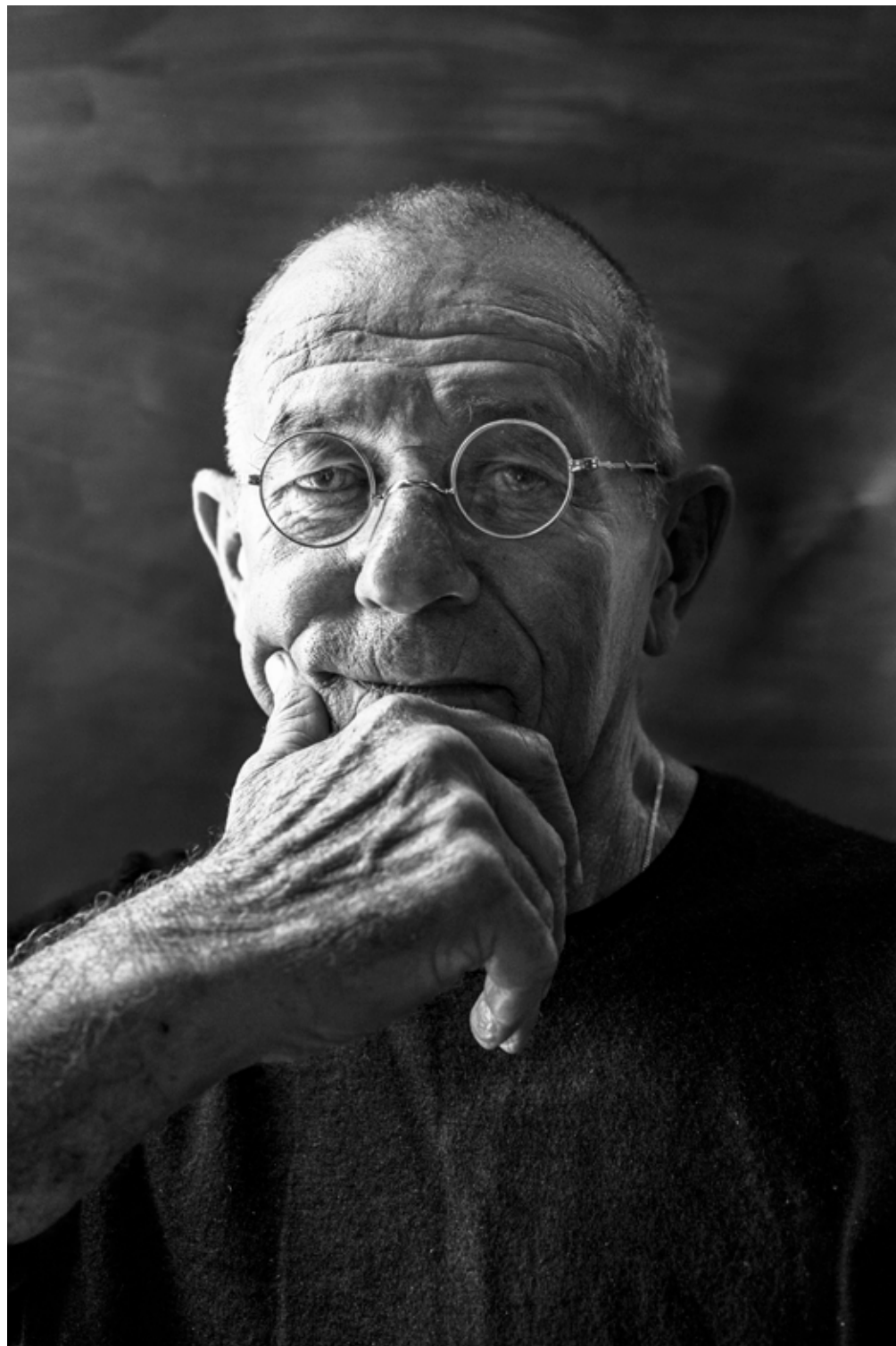
Het belang van woorden doet me vermoeden dat u een denker bent. Anderzijds zijn uw kunstwerken het resultaat van noeste arbeid en doorleefde gevoelens. Begint uw creatieproces bij het denken, het voelen of het doen?

Denmark: Alles begon met doen, meer bepaald met het verscheuren van achterhaalde notities. De aha-erlebnis en het conceptueel denken volgden, maar tijdens het daaropvolgend creatieproces kregen mijn gevoelens de overhand. Als ik op afvalterreinen van de papierophalers de bergen oud papier beklom, schoten er allerlei emoties door me heen.

Als ik op afvalterreinen van de papierophalers de bergen oud papier beklom, schoten er allerlei emoties door me heen.

Balkenarchief van kunstenaar Denmark.

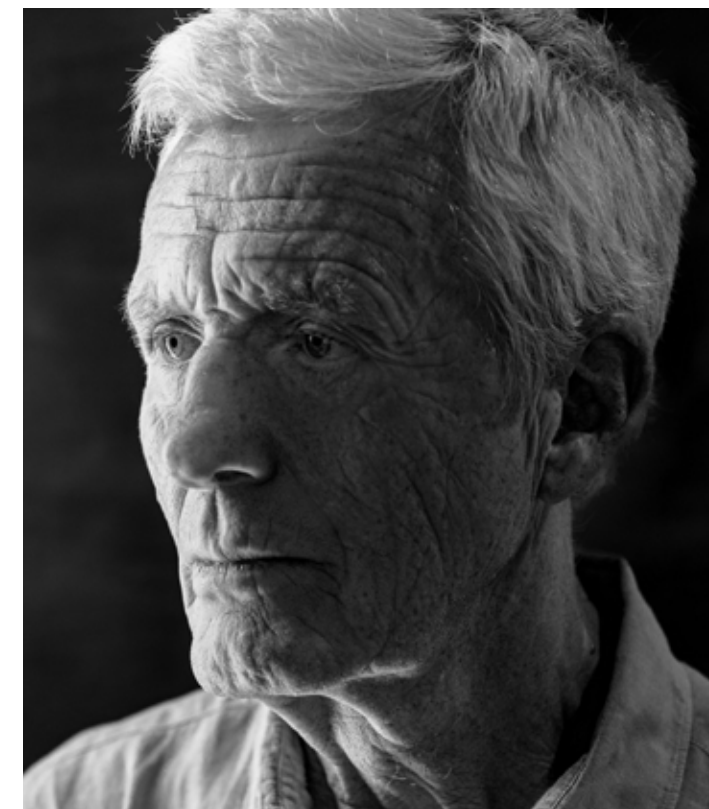
Denmark

Wanneer er net een container papier uit Hoboken was gestort, werd ik geconfronteerd met de banaliteit van goedkope roddelblaadjes. Wanneer de container afkomstig was uit Schilde belandde ik in de glitterwereld van Vogue en Harper's Bazaar. Maar een eureka-gevoel kreeg ik tijdens mijn verblijf in Parijs in 1992. Alsof het lot ermee gemoeid was, trof ik op een ochtend op twee stappen van het atelier drie enorme stapels kunstmagazines aan, netjes klaargezet voor de afhaaldienst. Euforisch sleurde ik de buit naar mijn werkplaats om vervolgens drie maanden te wroeten aan een werk dat de blabla van de kunstwereld in vraag zou stellen.

Het balkenarchief dat in ons kantoor in Antwerpen tentoongesteld staat, is niet alleen mooi, maar symboliseert ook een teruggave aan het hout. Hoe belangrijk is die ecologische boodschap?

Denmark: We verbruiken wereldwijd één miljoen ton papier per dag. Zeker is dat we het met minder papier en dus ook hout moeten doen. Het zou mooi zijn als de media meer zouden meewerken aan de kwaliteit van de publieke verstandhouding en zich meer zouden bezighouden met burgerlijke begripsvorming. In het maatschappelijk engagement zit ook een stukje goedheid van mezelf. Zoals Plotinus in de derde eeuw na Christus het zo goed verwoordde: 'Eén worden met het hoogste, het Ene, dat mooi, goed en schoon is.' Ook het werk dat ik vijftien jaar geleden maakte op vraag van Peter Adriaenssens en zijn medewerkers beantwoordt naar mijn gevoel aan deze criteria. Een paar duizend dossiers over kindermishandeling die moesten vernietigd worden, heb ik versneden en geperst in vijf munitiekisten waarvan de binnenkant was bekleed met isolatiemateriaal en vilt als het ware om de pijn te verzachten. Het oppervlak van de versneden dossiers heb ik met een bandschuurmachine gepolijst tot haast steenharde, witte marmer dat symbool staat voor maagdelijke onschuld. Als tabula rasa van het geleden onrecht staat het werk nu in Het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling in Leuven.

In het maatschappelijk engagement zit ook een stukje goedheid van mezelf.

Filips De Fern

Ik had kunst nodig om mijn trauma's te verwerken en leegheid te vinden, maar het kunstenaarschap is niet de gemakkelijkste weg.

De boodschap die daarmee wordt gegeven is dat de kinderen er hun diepste geheimen mogen toevertrouwen om zich te bevrijden van de pijn. Ik noemde het werk dan ook *Turning Pages* om hen aan te moedigen de pagina's van het verleden om te slaan en zo een nieuw hoofdstuk te kunnen schrijven op een ongeschreven blad.

In de pijn zit de grootste kracht?

Denmark: Inderdaad. Ik had kunst nodig om mijn trauma's te verwerken en leegheid te vinden, maar het kunstenaarschap is niet de gemakkelijkste weg. Misschien daarom dat ik zo gefascineerd ben door wandel - en bergboeken. Mijn zoektocht naar leegheid is zoals de eenzame klim van een alpinist naar de top. Wanneer hij op het einde van zijn carrière talloze noordwanden heeft kunnen beklimmen, moet hij iedereen die aan de voet van de berg op hem heeft gewacht dankbaar zijn. Het individualisme van een kunstenaar is dan ook niet meer dan een vorm van egoïsme die hij op het einde van zijn leven moet ombuigen naar dankbaarheid. Maar dat kan enkel als hij het ego heeft gekend. Net zoals je de leegheid maar kan vinden door de volheid te aanvaarden. Het is een tegenstelling die me altijd zal blijven boeien.

Musica Mundi *Een leven vol muziek*

Damla, Sophie en Tarik zijn drie vrolijke tieners.

Hun achtergrond, geboorteland en cultuur zijn behoorlijk verschillend. Maar vandaag zitten ze samen op school, in Waterloo. Wat hen samenbracht? Muziek!

*Musica Mundi combineert
een academische met een
muzikale opleiding van de
bovenste plank.*

Topschool voor muzikanten in België

Je bent jong, muziek is je passie en je droomt van internationale podia ... waar kan je dan terecht? Tot voor kort moest zo iemand zijn koffers pakken naar de andere kant van de wereld, want hier in West-Europa bestonden er geen topscholen voor jong muzikaal talent. Of hij moest een klassieke academische opleiding zien te combineren met een aparte muzikale opleiding – beslist geen makkelijke oefening. Daar wilden Hagit Hassid-Kerbel en Leonid Kerbel wat aan doen. Zij riepen in 2018 Musica Mundi in het leven – een school en internaat waar jonge muzikanten een degelijke klassieke opleiding combineren met een muzikale scholing van de bovenste plank. Het duo spaart kosten noch moeite om de studenten het beste van het beste te geven. De studenten spelen enkel op Steinway-piano's ('All-Steinway school'), en ze krijgen opleidingen van wereldbepaalde muzikanten. Musica Mundi volgt ook het opleidingsprogramma en de kwalificaties van de Cambridge International Examinations. De lat ligt hoog. Dankzij het Cambridge-programma kunnen studenten zich focussen op hun favoriete vakken. Op hun achttiende hebben ze een middelbaar diploma op zak, én een solide muzikale bagage voor hun verdere studies.

De slag om Waterloo

De school bevindt zich op een steenworp van De Leeuw van Waterloo, op het domein van Fichermont in Waterloo. Vroeger diende het gebouw als klooster. Dat Musica Mundi er kon intrekken, was niet minder dan een mirakel, aldus Hagit. "We zochten al jaren naar een gepaste stek voor onze school", herinnert ze zich. "En op een mooie dag bood het aartsbisdom Mechelen-Brussel ons een erfpachtovereenkomst aan. Nog geen jaar en enkele verfpotten later konden we onze eerste vijftwintig studenten verwelkomen." Op een manier heeft dus ook Musica Mundi een Slag bij Waterloo gewonnen.

Muziek als orgelpunt in de opleiding

Musica Mundi richt zich op muzikanten tussen de 10 en 18 jaar. Wie komt er in aanmerking? Al wie talent heeft, gepassioneerd is en hard wil werken. Via een auditie tonen de kandidaten hun muzikale en academische vaardigheden aan Hagit. Ook persoonlijkheid speelt een belangrijke rol. Want professioneel muzikant worden vraagt tonnen inspanning, discipline en doorzettingsvermogen. En je moet zelfstandig zijn, vaak al op jonge leeftijd. "We hebben leerlingen van tien jaar", weet Hagit, "die soms van heel ver komen, bijvoorbeeld Australië of China, die hun ouders en vriendjes een hele poos moeten missen om hier bij ons hun talent voluit te ontwikkelen. Dat is niet voor iedereen weggelegd. Anderen stromen pas later in, en ook zij zijn welkom." De hele opleiding draait vanzelfsprekend rond muziek. Elke leerling krijgt twee uur individueel les per week op zijn hoofd-instrument, en één uur pianoles. Daarnaast ontdekken ze muziektheorie, harmonie, muziekgeschiedenis, directie, compositie, kamermuziek en koor. En dan is het oefenen geblazen natuurlijk, minstens drie uur per dag: toonladders, vingerzettingen, boogvoering, noem maar op. Daar zijn de repetities voor concerten niet eens bijgerekend. Daarbovenop komen de academische cursussen: wiskunde, taal, wetenschappen. Vervelen? Nee, dat woord kennen ze hier niet.

Al wie talent heeft, gepassioneerd is en hard wil werken, is welkom.

Harmonieuze diversiteit

Dit jaar telt de school tweeënveertig leerlingen, uit tweeëntwintig landen. Vaak spreken ze een andere taal, en hebben ze een andere culturele achtergrond. Ze spelen verschillende instrumenten (piano, viool, altviool, cello, harp of hobo) en het leeftijdsverschil kan oplopen tot acht jaar. Is die diversiteit een pluspunt of een rem? Hagit twijfelt niet. "Het is heel simpel: de muziek brengt hen bij elkaar. Dat mag je letterlijk nemen, ze raken op

elkaar ingespeeld door samen muziek te maken in duet, trio of kwartet. Ze luisteren naar elkaar, moedigen elkaar aan, leren van elkaar. Ze zwoegen samen op moeilijke toonladders en kijken uit naar uitstapjes in het weekend. Ze delen lief en leed ... ze creëren een nieuwe familie op school."

Deze intensieve en gespecialiseerde vorm van onderwijzen heeft natuurlijk een stevig prijskaartje. Gezinnen kunnen zich dat vaak niet veroorloven. Een studiebeurs biedt dan deels een uitweg, maar is meestal ontoereikend.

Daarom zijn privésponsors zo belangrijk. Hagit: "Het is ondenkbaar dat wij een leerling weigeren om financiële redenen. We vinden altijd wel een oplossing. En eens de kinderen op school zitten, zijn ze allemaal gelijk: ze hebben hetzelfde doel, en dezelfde passie."

Muzikanten met een passie voor lesgeven

Hagit Hassid-Kerbel en Leonid Kerbel, pianist en violist, leven sinds 1988 in België. Zij komt oorspronkelijk uit Israël, hij uit Oekraïne. Hagit volgde haar man naar Brussel zodat hij daar gedurende een jaar zijn opleiding met een Belgische muzikant kon voortzetten. Vandaag wonen ze in een huis vol muziek, samen met hun kinderen. Hun missie? De passie voor muziek doorgeven aan hun kinderen, aan hun leerlingen en aan alle getalenteerde muzikkliefhebbers. In 1999 lanceerde het koppel het Musica Mundi festival, in 2018 richtten ze de school op waar ze al sinds 2001 van droomden. Hun zoon drukt het zo uit: "Het festival en de school zijn als een broer en zus voor mij". Een grote muzikale familie dus, die uit alle hoeken van de wereld komt: Albanië, Australië, België, Bulgarije, China, Chili, Duitsland, Frankrijk, Israël, Italië, Japan, Kazachstan, Maleisië, Nederland, Noorwegen, Polen, Oekraïne, Rusland, Slovenië, Spanje, Turkije en Wit-Rusland.

2020 – een jaar in mineur

De coronacrisis spaarde ook Musica Mundi niet. Tijdens de lockdown in 2020 moest de school haar deuren sluiten, en veel leerlingen haastten zich om op de laatste vlucht richting hun thuis te zitten. Nogal wat ouders in het verre buitenland maakten zich grote zorgen, want ze lazen in de krant dat België het hoogste sterftecijfer had.

Maar Hagit en Leonid bleven niet bij de pakken zitten. Nog voor wij met zijn allen over Zoom gehoord hadden, kochten zij de nodige professionele licenties aan, en konden leraren hun leerlingen online les geven, vanaf dag één van de lockdown. De ouders mochten erop vertrouwen dat hun kinderen in alle veiligheid hun lessen konden blijven volgen, en geleidelijk kwamen de leerlingen terug.

Een paar maanden later, in juli, stond het Musica Mundi festival gepland, een jaarlijkse zomerworkshop die een zeventigtal jonge muzikale talenten – ook van buiten de school – twee weken lang samenbrengt. Annuleren was uitgesloten. De oplossing van Hagit? “We leefden tien dagen lang in onze bubbel van vijftig mensen. Het concert vond wel plaats in een lege zaal – dat was heel vreemd en niet voor herhaling vatbaar. Maar dankzij de wonderen van de technologie konden familie, vrienden en sympathisanten de live-uitzending meevolgen op internet.”

De impact van de coronacrisis liep nog wat verder uit, tot aan de inschrijvingen voor het volgende schooljaar. Er volgden enkele annulaties van studenten die zich al hadden ingeschreven. Maar Musica Mundi hield toch ook iets positiefs over aan covid: alle concerten worden nu live op internet uitgezonden, waardoor de kinderen een wereldwijd podium krijgen. Zo kwam het ook dat een kind uit Chili de school ontdekte. Hij zit ondertussen op de schoolbanken in de kapel, met zijn nieuwe klasgenoten.

Straks in uw favoriete concertzaal?

Het hele Musica Mundi-team werkt elke dag hard om elk kind te helpen zijn of haar droom na te jagen. En met succes! Verschillende studenten rondde de afgelopen twee jaar hun studie af en werden toegelaten tot de meest prestigieuze conservatoria en muziekscholen. Hun carrière is gelanceerd. Wie weet ontmoet u ze binnenkort in uw favoriete concertzaal?

Meer informatie op www.musicamundischool.org

*Onze leerlingen
delen lief en leed ...
ze creëren een nieuwe
familie op school.*

De Verlichting

Na jarenlang haar stempel te drukken op het designlabel Serax treedt Marie Michielssen uit de schaduw met een eigen meubelcollectie. Voldoende reden om haar uit te nodigen in onze Antwerpse vestiging voor een rondleiding en te peilen naar haar favoriete werk. Relas van een ommeegang die resulteert in een filosofische uitwisseling over authenticiteit, duurzaamheid en het streven naar tijdloosheid.

Ellipse hanglamp, ontworpen door Nathalie Dewez.

Schoonheid brengt mij troost. Het verwarmt de ziel.

Sinds de renovatie biedt ons historisch pand aan de Jan Van Rijswijkklaan onderdak aan een ruime collectie kunst en design. Met het oog op kruisbestuiving tussen gevestigde waarden en jong talent hebben we Marie Michielssen gevraagd haar favoriete werk te kiezen. Op het afgesproken uur verschijnt ze stipt op de afspraak. Omdat ze op een boogscheut woont, heeft ze met de fiets het drukke verkeer getrotseerd. Maar eenmaal de broekklemmen zijn weggemoffeld, komt de ontwerpster tot leven.

Gefocust neemt ze de omgeving in zich op en tijdens de rondleiding houdt ze regelmatig halt om een kunstwerk van dichtbij te bekijken. De nostalgische blik in haar ogen verraadt een gevoelige kunstenares en haar woorden bevestigen dat. "Voor mij brengt schoonheid troost, het verwarmt de ziel. Alles is hier zo verfijnd en met oog voor detail uitgezocht. Oude en nieuwe objecten gaan hand in hand. De weloverwogen opstelling zorgt voor een symbiotische wisselwerking tussen kunstwerken en designobjecten. Dat effect wordt nog versterkt door een uitgekiende keuze van textiel en tactiele materialen. Hierdoor straalt elke ruimte ook warmte en comfort uit. Het creëren van sfeer in huis is altijd al mijn passie geweest. Vandaar dat een wandeling doorheen dit prachtige gebouw al mijn zintuigen prikkelt", zegt Michielssen, om vervolgens haar ontdekkingsstocht verder te zetten.

Streven naar duurzaamheid ligt in het verlengde van mijn zoektocht naar authenticiteit.

Voor Serax heeft ze zelf ook al lichtarmaturen ontworpen, maar dan voornamelijk door te experimenteren met papier-maché. "Ik denk dat Nathalie en ik allebei bezig zijn met vormen en hoe die zich verhouden tot elkaar, maar haar stijl is iets strakker dan de mijne. Ik ga eerder intuïtief te werk. Vandaar mijn liefde voor papier-maché. Het heeft iets naïefs en ambachtelijks." Ofschoon Michielssen kan terugblikken op meer dan dertig jaren ervaring voelt ze zich niet geroepen om een jong talent als Dewez advies te geven. "Ze heeft een prachtige signatuur en haar creaties overstijgen de tijdloosheid. Uiteindelijk is dat ook mijn streven. Daarom ben ik uit de schaduw getreden met een eigen meubelcollectie. Op die manier kan ik producten ontwerpen die een lang leven beschoren zijn. Zoals een tafel of een kast die van de ene generatie op de andere wordt doorgegeven. Van grootouders naar ouders en vervolgens naar de kinderen. Het streven naar duurzaamheid ligt in het verlengde van mijn zoektocht naar authenticiteit en mijn liefde voor het ambachtelijke. Ik laat me leiden door mijn gevoel en hoop op die manier het leven van mensen mooier te maken. Net zoals de lamp van Nathalie Dewez mij heeft beroerd, wil ik hetzelfde voor anderen doen."

Of hoe de Verlichting – die als stroming intellectuele uitwisseling stimuleerde – soms ook letterlijk kan worden genomen.

Enige tijd later trekt een zwevend lichtarmatuur boven een vergadertafel haar aandacht. Wanneer ze hoort dat het een ontwerp van Nathalie Dewez is, beginnen haar ogen te fonkelen. "In het verleden heb ik al meerdere sterke designs van haar hand gezien. Ik had niet meteen de link gelegd, maar deze lamp draagt inderdaad haar signatuur", mijmert Michielssen, terwijl ze het ontwerp nauwlettend bestudeert. "In eerste oogopslag dacht ik aan een cirkel, maar dan zou de lamp als een stolp over de tafel hangen en het zicht blokkeren. Ik vermoed dat ze daarom heeft gekozen voor een ellipsvorm. Door deze asymmetrisch te plooien, ontstaat er bovendien een spiegelbeeld dat het spanningsveld tussen de matte en glanzende textuur versterkt." Michielssen is duidelijk onder de indruk van het ontwerp en verklaart haar favoriet gevonden te hebben.

Wie is Nathalie Dewez?

Nathalie Dewez studeerde in 2001 af aan de kunstschool La Cambre in Brussel. Haar designs verraden een liefde voor beeldhouwde vormen en kwalitatief vakmanschap.

Nathalie begon verlichting te ontwerpen met oog voor de dualiteit van licht, met name tussen het materiële en immateriële. Hierbij blijft ze steeds aandachtig voor de functie en kwaliteit van de verlichting, alsook hoe het object zich presenteert wanneer de verlichting uit staat.

Vandaag creëert ze een brede waaier aan designs: van kleine objecten tot monumentale installaties, van unieke stukken tot industriële producten. Ze ontwerpt lichtarmaturen, interieurobjecten, meubelstukken en beeldhouwde werken. Nathalie is eveneens actief als consultant in verlichting. Haar werk kenmerkt zich door een spaarzaam gebruik van middelen en makkelijk te implementeren materialen.

In 2011 ontving de ontwerpster de Designprijs van de Stichting Pierre Bergé. In datzelfde jaar werd ze uitgeroepen tot Belgisch Designer van het Jaar. Enkele van haar iconische werken worden getoond in toonaangevende collecties en instituten, zoals bijvoorbeeld het Centre National des Arts Plastiques (CNAP).

De aanwezigheid van Nathalie Dewez op talrijke beurzen en tentoonstellingen gaf haar ook de mogelijkheid om samen te werken met onder meer architectenbureau Archi2000, en de uitgeverijen Ligne Roset, Vervloet en Habitat.

Wat voor skiërs werken er bij Delen Private Bank?

Veel collega's binden in de winter graag de latten aan. Hoewel niet iedereen warm wordt van besneeuwde toppen en sommigen liever in de zomer door de bergen dwalen, telt Delen Private Bank tal van medewerkers die zweren bij wintersport.

Die bonte groep bestaat onder meer uit fans van verse sneeuw, sportievelingen, liefhebbers van zonnige terrasjes, trotse ouders, recordverslaafden en carving-experts. Iedereen is anders, en dat geldt ook op de piste. Laten we snel afdalen naar de ambities, adviezen en verhalen van onze skiënde medewerkers.

Het is fijn om na de inspanning te kunnen genieten van de voldoening.

- *Laurent del Marmol, Estate Planning*

De enthousiasteling

In eerste instantie doet het woord 'vakantie' denken aan ontspanning, maar dat geldt niet voor iedereen! Sommigen zetten hun wekker om zeker als eerste door de knispervse sneeuw te kunnen scheuren terwijl de meeste skiërs nog zitten te geeuwen achter hun kopje warme chocolademelk.

Cédric van de Putte, medewerker binnen ons Finance team, is zo iemand. Hij staat al aan de lift nog voor die opengaat en blijft genieten tot de laatste afdaling, als de pistes gaan sluiten en de zon haar laatste stralen over de berg stuurt. Na een mooie (en lange) skidag blijft er enkel een tevreden en voldaan gevoel over. Ook zijn kinderen kregen uiteraard de goede (ski)-lessen mee en staan van 's ochtends tot 's avonds op de latten. Het gebeurde al meer dan eens dat ze aan het einde van de dag in slaap vielen op de lift ...

De gevorderde

Ervaren skiërs geven vaak de voorkeur aan uitdagende pistes. Hoe steiler en hoe minder geprepareerd, hoe liever. Ze schrijven graag legendarische pistes op hun naam, zoals de *Mur Suisse* in Champéry, de *Tunnel* in Alpe d'Huez en de *Face de Bellevarde* in Val-d'Isère. Maar waarom maken ze het zich zo moeilijk? "Om de adrenaline", weet **Félix Teichmann** van de dienst Fiscaliteit. **Laurent del Marmol**, team Estate Planning, voegt daaraan toe: "Het is fijn om na de inspanning te kunnen genieten van de voldoening, de trots, de wetenschap dat je een uitdaging tot een goed einde hebt gebracht." We twijfelen er niet aan dat het opwindend moet zijn om zwarte pistes te kunnen bedwingen.

De carver

De ontwikkeling van parabolische ski's in de jaren 1990 heeft heel wat veranderd in de wintersportwereld, zowel op het vlak van uitrusting als op het vlak van techniek. Door hun bredere punt en achtereinde kan je met parabolische ski's *carven*. 'Geslipte' bochten, waarbij je een skistok plaatst en dan buigt en strekt, worden vervangen door 'gesneden' bochten, waarbij je maximaal gebruikmaakt van de metalen zijvakken van je ski's.

Sommige medewerkers geven toe nog op de 'klassieke manier' te skiën, met de voeten naast elkaar, omdat ze dat eleganter vinden of omdat ze eenvoudigweg nooit een andere manier hebben geleerd. Onze *carvende* collega's zijn het er evenwel over eens: door te *carven* ski je niet alleen nauwkeuriger en met meer controle, maar voelt het ook aan alsof je een stuk sneller uit de bochten komt. **Reinout Vranckx** van de dienst Vermogensbeheer, raadt aan om carving uit te proberen op een rode piste: niet te steil en niet te druk, maar breed genoeg om de ruimte te hebben.

De toerskiër

De berg beklimmen op ski's en buiten de pistes afdalen, volgens de liefhebbers van maagdelijke sneeuw is dat het summum. Die aanpak vereist een goede conditie, de technische achtergrond om ongeprepareerde pistes af te dalen en het liefst ook een gids. Verder is er ook nood aan aangepaste uitrusting zoals stijgvellen, synthetische antislip-stofrepen die onderaan de ski's worden bevestigd.

Toon Hufkens behoort tot het team digital marketing en is een fervent aanhanger van toerskiën en van de legendarische 'skitochten' in Verbier. Hoewel de routes niet worden geprepareerd, worden ze wel bewegwijzerd en worden de meeste ervan veiliger gemaakt door baanverzorgers, die met explosieven zelf lawines veroorzaken. Toch vangt Toon zijn favoriete routes (*Stairway to Heaven* en *Backside Mont-Fort*) nooit aan zonder zijn lawine-uitrusting: een lawinepieper om slachtoffers op te sporen, een schep, een sonde en een rugzak met airbag. Er is toch niets beter dan het witte goud om je te belonen voor een intense fysieke inspanning?

De genierter

De collega's in het noorden van het land zijn met name dol op Oostenrijk vanwege de *Gemüchlichkeit*, een charmante combinatie van gastvrijheid en oprechtheid. "Het is er goed toeven ... en skiën, eten en logeren, tegen correcte prijzen, in kleinschalige gelegenheden waar je wordt verwelkomd als gast, en niet wordt behandeld als een nummer", benadrukt **Yannick Vandecapelle** van de dienst Data, Analytics & Reporting. "Gezellige familiehotels waar men zich thuis voelt en die vaak worden uitgebaat door families die andere families bedienen."

Ook **Reinout Vranckx**, een vaste klant in locaties als Sölden en Seefeld, is fan van Tirol. Zijn Oostenrijkse ritueel is niet compleet zonder een bezoekje aan

de après-skibar en het wellnesscentrum. Zijn avond verloopt volgens een vast stramien: enkele biertjes en shotjes Poire Williams en daarna ontspannen in de sauna en het zwembad van het hotel voor het avondeten. *Und dann früh ins Bett!*

De snowboarder

Sommigen hebben, meestal als tiener, hun ski's aan de haak gehangen omdat die niet meer cool waren. De snowboarders zijn het er roerend over eens dat ze zich vrij voelen op hun bord. **Benjamin van Koolwijk**, die op de videoafdeling werkt, overwon met zijn plank al bergtoppen over de hele wereld. Naar zijn mening is Europa nog steeds de beste sneeuwbestemming, gevolgd door de Verenigde Staten en Nieuw-Zeeland. En de bijna platte stukken? Die mogen geen obstakel vormen voor iemand die een is met zijn plank. Hij zou zelfs zijn eigen techniek hebben ontwikkeld om vooruit te gaan zonder zijn bord los te maken, door te bewegen 'als een pinguïn'. Dat willen we graag zien!

De allrounder

Kiezen is verliezen. Dat is evenwel geen optie voor **Stephanie De Groof**, actief op de dienst Vermogensbeheer in ons kantoor in Brasschaat (in het noorden van Antwerpen). Ze maakte al op erg jonge leeftijd kennis met wintersport bij haar vader in de draagzak en wisselt nu voortdurend af tussen skiën, snowboarden en monoskiën, zelfs op dezelfde reis. "Skiën doe ik voor de snelheid, snowboarden helpt me ontspannen en op een monoski hou ik van het tempo waarmee ik de kleine bochtjes aan elkaar kan rijgen." Het verschil is dat je bij een monoski, in tegenstelling tot bij ski's, bochten neemt door naar de bergkant te leunen. Een mens zou voor minder in de war raken!

Skiën doe ik voor de snelheid, snowboarden helpt me ontspannen.

- Stephanie De Groof, Vermogensbeheer

De familiemens

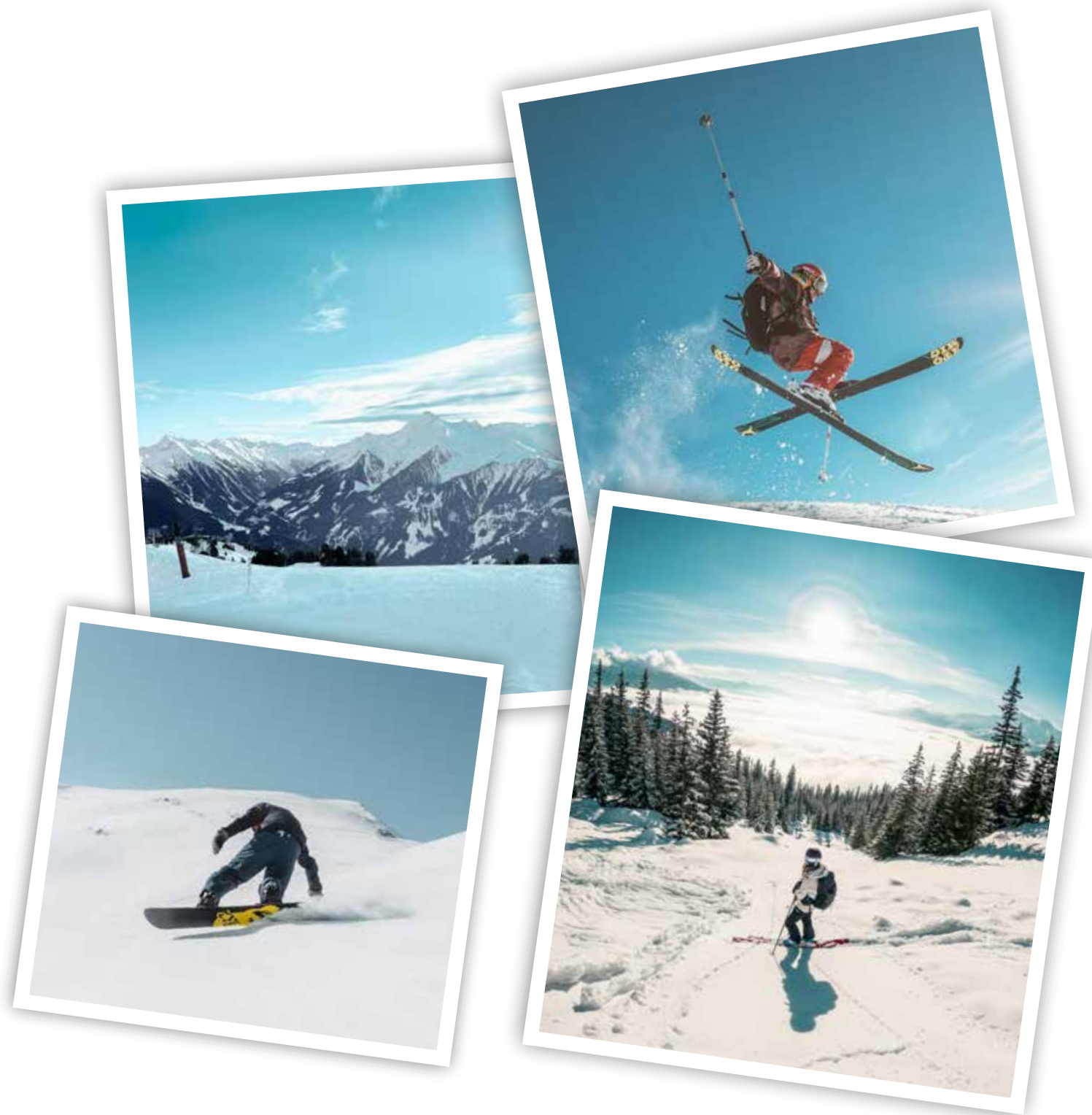
Vakantie in de bergen is ook een kans om te genieten van waardevolle familiemomenten. Wanneer de kinderen nog klein zijn, hang je natuurlijk vast aan de skiessen. Later kan je je evenwel samen uitleven op de piste ... tot je hen niet meer kan volgen. **Yves de Dorlodot**, werkzaam op de dienst Vermogensbeheer in ons Brusselse kantoor, vat het correct samen: "Het voelt wat raar aan, maar eigenlijk ben je super trots." Wanneer de kleine kinderen groot worden, verandert de groepsdynamiek.

Skiën verbindt familieleden en vrienden van alle leeftijden.

Als verschillende gezinnen samen op reis gaan, skiën de jongeren vooral samen, maar zijn er ook altijd momenten dat de hele groep samenkomt. Skiën is een van de weinige activiteiten die zowel familieleden als vrienden van alle leeftijden verbindt. Ook **Caroline Van der Veken** van de afdeling Vermogensbeheer in Brasschaat, kan ervan meespreken. Op een gegeven moment gingen haar jongvolwassen kinderen liever met hun vrienden op reis ... maar het jaar erna veranderden ze van mening, gingen ze opnieuw mee met de familie en gaven ze toe dat skiën met je ouders 'toch zo slecht nog niet is'. Caroline wil haar skivaardigheden graag onderhouden zodat ze haar spruiten kan blijven volgen op de piste. Iedereen aan de kant!

En alle anderen ...

Uiteraard zijn er nog heel wat andere skiërs. Er zijn er ook die wel een beetje skiën, maar die er vooral van genieten zich knusjes te nestelen voor het haardvuur, te smullen van de boerenkost in de bergen, te babbelen op de skiliften, te picknicken met hun billen in de sneeuw of zich uit te leven op de dansvloer in la Grotte du Yeti. En u, hoe skiet u?

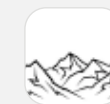
Ski- en snowboardpret op en rond de piste.

Ontkoppeld, maar toch verbonden

Alle ondervraagden hebben het over de natuur, de rust, de landschappen en ... de ontkoppeling. Ze geven nochtans grif toe af en toe hun wanten uit te doen om even door hun smartphone te scrollen. Onze verbonden skiërs raden met name deze ski-apps aan:

Snow houdt uw statistieken bij (snelheid, afstand, hoogteverschil, verbrande calorieën enzovoort) en vergelijkt uw prestaties met die van uw vrienden. Via de app kunt u ook foto's delen met andere gebruikers.

Peak Finder AR maakt gebruik van de camera en de gps-functie van uw smartphone om u waar ook ter wereld te vertellen bij welke berg u staat.

Bergfex/Ski biedt heel wat informatie over de skigebieden in Europa, zoals kaarten van de pistes en weersvoorspellingen, maar ook toegang tot hun webcams zodat u in real time kunt kijken hoe de pistes erbij liggen.

Chant d'Éole *Belgische bubbels*

Met de onderscheiding van beste bubbels ter wereld heeft Domaine du Chant d'Éole ons land internationaal op de wijnkaart gezet.

Als CEO van het familiebedrijf kijkt Hubert Ewbank dan ook vol vertrouwen naar de toekomst. Een gesprek over langetermijndoelen, diversificatie en wijn als investering voor de volgende generaties.

Uw familie is al eeuwen actief in de landbouw. Hoe kwam u op het idee om een wijndomein te beginnen?

Hubert Ewbank: In 2010 werden we gecontacteerd door een wijnbouwfamilie uit de Champagnestreek die een bod deden op onze landbouwgrond. Omdat we niet wilden verkopen, stelden we een samenwerking voor. Het idee van een wijngaard sprak ons wel aan en zij hadden de nodige expertise. Na verloop van tijd hebben we hun aandelen weer overgenomen waardoor Domaine du Chant d'Éole vandaag honderd procent eigendom is van onze familie.

Na vijf jaar was de tijd rijp voor de lancering van de eerste flessen 'Bulles Belges'. Waarom koos u voor deze benaming?

Hubert Ewbank: Ofschoon onze grond uit dezelfde krijtsteen bestaat als de Champagnestreek en we wijn maken volgens dezelfde traditionele methode als in de Champagne, mogen we de term Champagne niet gebruiken. En aangezien mousserende wijnen een pejoratieve bijklank hebben, bedachten we de term Bulles Belges.

De vraag uit het buitenland is groot, maar we geven voorrang aan onze Belgische klanten.

Ondertussen is het aanbod verruimd met Elixir Saint George en Éole Belgian Spritz. U lanceerde ook een cosmeticalijn op basis van druivenpitten en moleculen onttrokken aan de wijnstokken en de wijn. Daarnaast organiseert u rondleidingen, heeft u een restaurant tussen de wijnranken, alsook verschillende seminariezenalen en ruimtes om shows en spektakels te organiseren. Hoe belangrijk is deze diversificatie?

Hubert Ewbank: Het cosmeticamerk Maison Éole is het resultaat van een radicale koerswijziging van mijn echtgenote. Chant d'Éole is leverancier van de grondstoffen, maar verder runt ze haar eigen bedrijf. De andere activiteiten die u opsomt, vallen onder de noemer 'wijn-toerisme'. Dat was in de beginperiode niet alleen belangrijk voor onze naamsbekendheid, maar financieel ook levensnoodzakelijk omdat de eerste wijnoogst vijf jaar op zich liet wachten. Om deze periode te overbruggen, moesten we op zoek naar andere inkomsten en ik durf te stellen dat we daarin geslaagd zijn. In 2023 verwachten we een honderdduizendtal bezoekers en het zou mooi zijn als Maison Éole, in navolging van Caudalie in Frankrijk, op een dag een spa tussen de wijngaarden kan openen. Maar eerst moeten we consolideren en ons concentreren op de wijngaard.

Op de concours voor Beste Chardonnay van de Wereld in Frankrijk, de Internationale Trofee in Duitsland, alsook op de concours Mondial du Vin en andere internationale wedstrijden heeft Chant d'Éole goud gewonnen. Hoe belangrijk is die erkenning?

Hubert Ewbank: Voor ons zijn die onderscheidingen uitermate belangrijk. De mooiste overwinning was toch wel in Zwitserland waar we uit 260 champagnes en 500 cava's, prosecco's en crémants werden uitgeroepen tot het domein met de beste bubbels ter wereld. Het was niet alleen een kantelmoment voor Chant d'Éole, maar ook voor andere wijndomeinen in ons land omdat België voor het eerst werd erkend als een land dat grote wijnen produceert.

Heeft de klimaatverandering en het toenemend succes van Cold Climate wijnen ertoe bijgedragen dat België zich steeds meer als wijnland profileert?

Hubert Ewbank: Het is inderdaad een combinatie van factoren. Onze klimatologische omstandigheden zijn dezelfde als die van de Champagnestreek dertig jaar geleden. Anderzijds neemt de vraag naar wijnen uit het noorden toe omdat mensen de voorkeur geven aan frisse, lichtere wijnen die minder alcoholisch zijn dan de wijnen uit het zuiden.

Wat is de capaciteit van het domein en hoeveel flessen worden er in het buitenland verkocht?

Hubert Ewbank: Ofschoon ons domein 42 hectare groot is, kunnen we maximaal 200.000 flessen per jaar produceren omdat een deel van onze wijngaard nog niet volgroeid is. Hierdoor worden we geconfronteerd met lange wachtlijsten en zijn alle wijnjaren tot 2027 gereserveerd. Negentig procent van onze flessen worden verkocht in eigen land. De vraag uit het buitenland is groot, maar we geven bewust voorrang aan onze Belgische klanten. De resterende tien procent gaat naar sterrenrestaurants in Japan, Frankrijk, de Verenigde Staten, Saint-Barthélemy, Finland en Zweden. Wanneer de laatst geplante wijnstokken in 2029 volgroeid zijn, kunnen we 600.000 flessen produceren. Dat lijkt veel, maar dankzij de sterke reputatie van onze wijnen zal de vraag alleen maar toenemen. Ons objectief is dan ook een miljoen flessen te produceren tegen 2035.

*We zien Chant d'Éole
als een investering in
de volgende generaties.*

Vorig jaar kondigde u een nieuw partnerschap aan met Barwal, een jong Waals bedrijf dat een lokaal alternatief biedt voor Franse eiken vaten. U hecht veel belang aan lokale productie?

Hubert Ewbank: Het is de eerste keer dat hout uit Wallonië wordt gebruikt om wijnvaten te maken. Op dit moment gebeurt de afwerking nog door een kuiperij in de Champagnestreek, maar het is de bedoeling dat deze activiteit op termijn naar Namen zal verhuizen. Ook voor ons restaurant en de uitbating van onze feestzaal streef ik zoveel mogelijk naar partnerschappen met bedrijven in de regio om de Belgische knowhow onder de aandacht te brengen.

Chant d'Éole is een familiebedrijf. Hoe verloopt de samenwerking?

Hubert Ewbank: De jongste broer van mijn vader is mijn bondgenoot in dit avontuur. Ik zie hem als de wijze man van de familie die me met raad en daad bijstaat. We hebben een heel goede verstandhouding en zijn erg complementair. Omdat het domein volledig in handen van onze familie is, kunnen we op lange termijn denken. Mijn nonkel heeft zes kleinkinderen en ik heb zelf ook drie kinderen. We zien Chant d'Éole dan ook als een investering in de volgende generaties. In 2010 zijn we gestart, maar we verwachten de eerste dividenden pas rond 2035. Het is mogelijk dat we nog in andere activiteiten zullen investeren met oog op diversificatie van ons wijnbouw- en landbouwbedrijf. Het is nu vooral de vraag hoe de volgende generatie zal samenwerken. Om ons daarop voor te bereiden, werken we aan een familiecharter zodat de toekomst verzekerd is. We zien de grond van onze voorvaders niet als een patrimonium dat kan verkocht worden dan wel als een erfenis die van de ene generatie op de andere wordt doorgegeven. Het grote verschil met de generaties die ons voorgingen, is dat de wijnhandel toch net iets opwindender is dan de verkoop van suikerbiet en graan. We zijn er dan ook zeker van dat de volgende generaties zich zullen amuseren en het domein verder zullen ontwikkelen.

Een gezonde ambitie *in een warme organisatie*

“Zin in een kopje koffie?” Het moet zowat de meest gestelde vraag op elke werkplek zijn. Eigenlijk bedoelen we: “Hoe gaat het met je?” of “Ik wil je wat vertellen”. Een moment om het hart te luchten, de energie te boosten, de collegiale banden te smeden.

Die rustpunten zijn belangrijk, vinden we bij Delen. Ze dragen bij tot een goede werksfeer, gemotiveerde collega's en een fijn gevoel van samenhang. Een blijde werknemer is een goede medewerker, die onze klanten de allerbeste service zal bieden. Die mantra hebben de interieurdesigners van Delen Private Bank maar al te goed begrepen.

Een open en ongedwongen werksfeer

Als u klant bij Delen bent, weet u dat we bijzondere aandacht besteden aan de inrichting van onze spreekruimtes. Maar ook de werkrumtes voor onze werknemers worden met veel zorg ontworpen. Ze zijn comfortabel en mooi, en uitgerust met de modernste ergonomische technologieën zoals akoestische plafonds, luchtverversing en zachte verlichting. Een ongedwongen, familiale sfeer moedigt de sociale interactie aan. De relatiebeheerders en hun assistenten zitten samen aan lange tafels in open ruimtes, waardoor overleg en communicatie de normaalste zaak van de wereld is. En als er na de uren iets gevierd mag worden, kan dat in sommige kantoren in de ontspanningsruimte, waar ze hun collega ook kunnen uitdagen voor een partijtje darts of pingpong.

Aan tafel!

“De tafel is de plek bij uitstek voor ontspanning en gezelligheid”, aldus sterrenchef Bernard Loiseau. De ruim tweehonderd collega's van de hoofdzetel in Antwerpen zullen dat volmondig beamen. Elke middag lunchen zij aan net gedekte tafels, broodmand en chocopasta in het midden. Net als thuis! Ook in de andere kantoren maken ze het gezellig, in hun mooi uitgeruste keukens. En aan alle tafels ontspannen zich de verhalen: stoere vakantieavonturen, het eerste oudercontact (“de juf was supertevreden!”), de aannemer die niet komt opdagen. Als de muren konden spreken ...

Limoen en gember

Ook de koffiehoekjes hebben de typische Delen-touch. Het blijft niet bij het klassieke kopje koffie of thee. Op het aanrecht vind je een plankje met een schijfje citroen, een partje limoen, een stukje gember. Een grote schaal vol vers fruit garandeert de dagelijkse portie vitamines. En voor wie het niet kan laten, is er een mand vol koekjes – met of zonder suiker. Misschien zijn de koffiehoekjes wel de meest efficiënte vergaderruimtes. Want geef toe: is er een betere manier om je collega voor je argument te winnen dan bij een kop thee en een stuk chocolade?

Heel af en toe schakelt de bank externen in om de sfeer erin te houden, zoals de ijskar op tropische zomerdagen. Samen onder de oude eik een ijsje eten ... het heeft al op meer dan één manier voor afkoeling gezorgd.

Een zaak van iedereen

Ook al creëert Delen alle ruimte en sfeer om het werk zo aangenaam en collegiaal mogelijk te maken, als puntje bij paaltje komt is het aan de werknemers om te zorgen voor een warme en productieve werksfeer. En ingewikkeld is dat niet. Vrolijke slingers en ballonnen aan het bureau van de collega die na een lang ziekteverlof terugkomt. Croissants van de jarige collega tijdens de ochtendmeeting. Een spontaan gebaar, een klopje op de schouder, een compliment. En humor natuurlijk, dé ontlader in tijden van hoogspanning. Delphine Ortmans van het HR-team vat het uitstekend samen: “Je werk moet je serieus nemen, jezelf veel minder”.

Misschien zijn de koffiehoekjes wel de meest efficiënte vergaderruimtes.

Samen een ijsje eten, een gezellig moment dat door iedereen wordt gemaakt.

Kantoor in de kijker

*Een huwelijk tussen
duurzaam en modern
in Knokke*

Het doel van het project? Een modern gebouw oprichten dat voldoet aan de nieuwste milieunormen.

Bij Delen Private Bank vinden we het belangrijk onze bezoekers een thuisgevoel te geven. Onze kantoren worden met de grootste zorg ingericht, om zo een comfortabele en warme sfeer te creëren. Deze Delen-touch is terug te vinden in de historische herenhuizen, en evengoed in de gehuurde kantoorruimtes.

Momenteel huurt Delen kantoren in Knokke, maar de bank is er gestart met een nieuw bouwproject. Voor de opening van de locatie is het wel nog wachten tot eind 2024 of begin 2025. We lichten alvast graag een tipje van de sluier op.

Herwaardering van de Natiënlaan

De bank had al enige tijd haar zinnen gezet op een permanente locatie in Knokke, maar de zoektocht naar de juiste plek is vaak een langetermijnproces. In 2020 besliste het gemeentebestuur van Knokke de Natiënlaan, de belangrijkste toegangsweg naar de gemeente, te willen omvormen. Het idee: fietspaden en rotondes toevoegen, maar ook vergroenen en de lokale economie opwaarderen. Een ambitieus stedelijk project dus.

Verscheidene ontwikkelaars kochten privédomein en commerciële terreinen om nieuwe gebouwen op te richten. We besloten mee op de kar te springen. Voor Delen is het een uitgelezen kans om voor de klanten en collega's een plek te creëren in een modern en duurzaam gebouw in een bloeiende omgeving.

Twee vliegen in een klap

We namen verschillende projecten onder de loep, en uiteindelijk vonden we de ideale locatie op nummer 139. De akte werd getekend in juli 2021 en in tussentijd deed er zich nog een opportuniteit voor: op het aangrenzende perceel, nummer 137c, stond een oude carwash te koop. We slaagden erin het perceel aan te kopen in september van datzelfde jaar. De extra ruimte stelde ons in staat het project te verbeteren: het gaf de mogelijkheid om het gebouw in het midden van de twee percelen te plaatsen, omringd door groen. De lokale bewoners van Knokke waren meteen enthousiast over het voorstel.

Architecten Piet Bailyu en Bieke De Coninck (Project Architects – Knokke) ontwierpen het originele project en hervormden het in de lente van 2022 samen met Anne-Sophie Delen, verantwoordelijk voor de inrichting van de Delen-kantoren, en Thierry Sichem, verantwoordelijk voor de logistieke projecten van de bank. De nieuwe zetel zal beschikken over een polyvalente ruimte voor tentoonstellingen en events, zes lounges en kantoorruimten voor de teams. Een wenteltrap, een indrukwekkend staaltje architectuur, belooft alvast een eyecatcher te zijn in de lobby.

Op naar de wederopbouw

De werken zijn in juni 2022 gestart met de afbraak van de carwash en de villa op het eerste perceel. Omdat we de verscheidene materialen zo goed mogelijk wilden recyclen, gebeurde de afbraak van de gebouwen gefaseerd. In augustus konden we het bodemonderzoek en de gebruikelijke archeologische onderzoeken uitvoeren. Aan het begin van de herfst startten we met de grondwerken en funderingen. “De bank realiseert dit boeiende project van a tot z: van het ontwerpen van de plannen, de inrichting, tot de constructie zelf”, aldus Thierry Sichem. “We leven de normen uiteraard strikt na en maken gebruik van de nieuwste technieken. Een nieuw gebouw oprichten geeft de mogelijkheid om verscheidene milieuaspecten te integreren. Bijvoorbeeld geothermie, warmtepompen, zonnepanelen, energie-efficiënt glas, CO₂-gestuurde ventilatie, domotica voor vermindering van het elektriciteitsverbruik, regenwatersystemen en zo meer. De complexe situatie in de bouw- en materialenmarkt stelt ons natuurlijk wel voor een extra uitdaging. De hoge kosten, de uitgestelde lever- en uitvoertermijnen en de energieprijzen dwingen ons om flexibel en creatief te zijn.”

De realisatie wordt volledig verzorgd door Delen, met behulp van haar partners.

Het vervolg?

De opbouw gebeurt in twee fasen. De eerste fase omvat de constructie van het gebouw en wordt uitgevoerd door bouwondernemer en projectontwikkelaar Van Tornhout. Van Tornhout zal binnen anderhalf jaar de gesloten ruwbouw realiseren. De tweede fase omvat de implementatie van de technische installaties, op basis van studies uitgevoerd door BM Engineering. In deze fase zal ook de afwerking gebeuren, verzorgd door interieurarchitect Bontinck Architecture & Engineering. Tot slot worden ook de tuinen aangelegd door landschapsarchitect burO Groen. Op welke aannemers we beroep doen voor de tweede fase, zal nog bepaald worden via de aanbestedingen.

Het project is dus gelanceerd! En mocht u op de Natiënlaan in Knokke rijden, vergeet dan zeker niet een oogje te werpen op de evolutie van de projecten. Tot zolang bent u welkom in ons kantoor op de Elizabetlaan 92 in Knokke.

Onze kantoren in België

Antwerpen Jan Van Rijswijcklaan 184 2020 Antwerpen +32 (0)3 244 55 66	Luik Boulevard d'Avroy 4 4000 Luik +32 (0)4 232 28 11
Antwerpen-Noord Augustijnslei 52 2930 Brasschaat +32 (0)3 244 57 50	Leuven Bondgenotenlaan 140 3000 Leuven +32 (0)16 29 89 89
Brussel Tervurenlaan 72 1040 Brussel +32 (0)2 511 84 10	Namen Chaussée de Liège 654C 5100 Jambes +32 (0)81 32 62 62
Gent Coupure Rechts 102 9000 Gent +32 (0)9 210 47 60	Roeselare Kwadestraat 151b/51 8800 Roeselare +32 (0)51 24 16 16
Hasselt Thonissenlaan 11 3500 Hasselt +32 (0)11 71 10 10	Waregem Zuiderlaan 11/21 8790 Waregem +32 (0)56 24 20 50
Kempen Nijverheidsstraat 13 2260 Westerlo +32 (0)14 27 90 00	Waterloo Drève Richelle 167 1410 Waterloo +32 (0)2 741 28 00
Knokke Elizabetlaan 92 8300 Knokke +32 (0)50 23 05 85	West-Brabant Zuiderlaan 91 1731 Zellik +32 (0)2 741 29 50

Neem contact op met een medewerker voor een afspraak of bezoek onze website

www.delen.bank

Meer inspiratie? Volg ons nieuws op

Onze kantoren in Nederland

Amsterdam - 's-Hertogenbosch - Heerenveen
www.delen.bank

Onze dochterondernemingen

Delen Private Bank Luxemburg
www.delen.bank

Delen Suisse
www.delen.ch

JM Finn Verenigd Koninkrijk
www.jmfinn.com

DELEN

PRIVATE BANK